

РЕШЕНИЕ

№ 4101

гр. София, 01.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 21.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **12343** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Ю. Ш., гражданка на И. срещу Решение № 5306/29.10.2025 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което на молбата чужденеца, за предоставяне на международна закрила е отхвърлена.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден в противоречие с материалния закон. Твърди се, че административният орган не извършил пълен и задълбочен анализ на причините, поради които Ю. Ш. е напуснала страната, където е живяла. Твърди се, че в хода на административното производство, тя е представила доказателства за това, къде е живяла заедно със семейството си и при какви условия. Посочила е, че е описала подробно къде е живяла, при какви условия. В резултат на военните действия домът на семейството е бил разрушен от взрив. Ако те са били вътре по това време, това е могло да застраши живота и здравето им.

Инвокирани са доводи, че оспорващата е родена и живяла в бившия СССР, а впоследствие в Руската Федерация, т.е. нравите и начина на живот в държавата И. на нея са ѝ чужди. Въпреки че, говори иврит Ю. Ш., в И. поради акцента винаги разпознават от къде е дошла, което ѝ носи неприятности. Децата ѝ също са обект на специално унизително и обидно отношение.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващата се яви лично и изложи бежанската си история и причините, поради които търси закрила. Тя и упълномощения от

нея адвокат Т., поддържат жалбата.

На основание чл. 15, ал. 1 от Закона за закрила на детето беше изслушана навършилата 10-годишна възраст малолетна Е. Сотникова.

Ответникът по жалбата се представлява от юрисконсулт К., която счита жалбата за неоснователна.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с молба рег. № УП 23927 от 08.04.2025 г. до Държавната агенция за бежанците Ю. Ш. е поискала предоставяне на международна закрила.

Производството е образувано с регистрирането му с регистрационен лист рег. № УП 23927 от 08.04.2025 г. и е проведено в Регистрационно-приемателен център – [населено място] по общия ред – чл. 72, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 70, ал. 2 от ЗУБ.

С писмо № М-5880 от 20.05.2025 г. на Директора на Дирекция „М” при Държавна Агенция за „Национална сигурност”, Председателя на ДАБ е уведомен, че агенцията не възразява на Ю. Ш., гражданка на И. да бъде предоставена международна закрила, в случай, че тя отговаря на условията за това.

На 01.09.2025 г. с Ю. Ш. е проведено интервю, резултатите, от което са обективирани в протокол. Оспорващата твърди, че е родена в [населено място], В. област, Р. Федерация. Живяла там до 18-годишна възраст, след което се преселила в [населено място], И.. Притежава само израелско гражданство, а от руското се е отказала през 2005 г., защото тогава е смятала след И. да замине за Германия и ѝ било казано, че ако има повече от едно гражданство, ще ѝ бъде трудно да замине по еврейска линия. Обяснява, че много израелци в момента емигрират в Германия и тя също е взела това решение, след като нейна приятелка е пострадала при терористичен акт в автобус.

Посочва, че е напуснала И. на 30.07.2024 г. легално, с паспорт и с директен полет до България. През есента на 2024 г. се е върнала, само за да напусне работа. Мотивите ѝ да подаде молба за закрила в България са свързани най-вече с това, че съпругът ѝ има бесарабски корени и че в България е известно, че няма антисемитизъм.

Пристигнала е в България заедно със семейството си – съпруг и две малолетни деца, родени в И.. В момента съпругът ѝ и децата ѝ пребивават на територията на страната без правно основание. Те не са подавали молба за закрила.

Оспорващата твърди, че е имала проблеми в И., защото е родена в Русия. Когато е започнала войната на Русия срещу У., на децата ѝ им е било забранено да говорят на руски в училище – както от директора, така и от учителя. Кандидатката разказва, че е работила във фирма, в която е имало украинци, и там са ѝ били създадени невъзможни условия за работа. Споделя, че е била уволнена по друга причина, но в основата е било това, че е рускиня. Като формален повод за уволнението е било посочено, че клиентът, по чийто проект е работила, не е доволен от нейната работа.

Посочва, че израелските власти не я приемат за еврейка, защото само баща ѝ е евреин, а майка ѝ е рускиня. Поради това не е могла да сключи граждански брак в И., е била принудена да се омъжи в К., след което е представила акта за граждански брак на израелските власти. Според нея, след смъртта ѝ не може да бъде погребана заедно със съпруга си, който е евреин, защото нея не я признават за чиста еврейка.

В И. е живяла в [населено място] и в [населено място], който е на север. Уточнява, че е живяла там от 2018 г. до 2023 г., а през 2023 г. са били евакуирани в Й.. Посочва, че в Й. не са живеели в собствено жилище, но в Кирятшмона са имали такова. Разказва, че съпругът ѝ строи в И.,

основно в Тел А., Й. и из цялата страна. Допълва, че домът им в Кирятшмона е бил разрушен през януари 2024 г. с ракетен удар. Тя и семейството ѝ не са били там, защото вече са били евакуирани в Й.. Споменава, че след 12.10.2023 г. всички от северната част са били евакуирани във вътрешността на страната, защото е съществувала опасност от нахлуване от Л., подобно на събитията от 07.10.2023 г., когато е имало нахлуване от Газа.

Като конкретен повод за напускането на И., жалбоподателката посочва войната. Децата ѝ се страхуват от сирените и от войната, поради което тя не се е чувствала в безопасност и се е опасявала за живота на децата си, както и за живота на съпруга си и своите близки. След 07.10.2023 г., когато е станало нападението от сектор Газа в южната част на страната, и до момента се води война и има ракетни обстрели от различни посоки. Подчертава, че по принцип в цялата страна няма място, където човек може да се чувства в безопасност. Обяснява, че ракетният обстрел в момента е от Газа и от Й., а по-рано е бил и от Л.. След 7 октомври около половин година не е могла да спи, защото всеки път когато е трябвало да излиза на улицата е изпитвала страх и стрес и е започвала да плаче.

Според Ю. Ш. правителството на И. не се интересува от своите граждани, защото в Газа все още има плевници от 07.10.2023 г. Заявява, че положението със сигурността в И. е лошо, периодично се случват терористични атаки, летят ракети от Газа и Й., а през юни е имало 12-дневна война с И., довела до разрушения и загинали.

Оспорващата сочи, че нито тя, нито членове на семейството ѝ са били заплашвани от някого в И.. Не им е оказвано също насилие. Не е била арестувана, съдена или осъждана в И.. Не е имала проблеми заради своята раса, пол или религия.

Не членувала в политически партии и не е упражнявала политическа дейност.

Посочва, че ако се завърне в И. може да се случи всичко - може да стане жертва на терористичен акт или бомба да падне близо до нея.

По време на административното производство Ю. Ш. е представила удостоверение за брак, удостоверения за раждане на малолетните ѝ деца, договори с частно училище за обучение на децата ѝ и снимки, представящи разрушения на къща, без да е ясно от кого и кога са направени.

Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, Председателят на Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е намерил, че не са налице материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут, поради което е издал оспореното решение.

Като доказателства по делото е приета справка № МД-02-506/24.09.2025 г., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, относно настоящата обществена и политическа ситуация в И..

По време на проведеното по делото открито заседание на оспорваща беше дадена възможност да изложи бежанската си история. Същата не посочи нови факти и не наведе твърдения, извън тези, изложени вече по време на интервюто в ДАБ.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на Ю. Ш. лично, на 04.11.2025 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 20.11.2025 г. (вх. УП 23927), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат неговите законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че Ю. Ш., не е доказала наличието на предвидените в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, предпоставки, поради което е отхвърлил молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Председателя на ДАБ е направил извод, че обстановката в И. дава възможност на търсещата закрила да се живее там, защото в страната, няма вътрешен или международен въоръжен конфликт, заради който той може да бъде изложена на реална опасност от тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие. Няма данни, че тя може да бъде изложен на смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание.

Вземайки предвид събраните гласни и писмени доказателства и при съобразяване с наведените от страните доводи, настоящият съдебен състав намира от правна страна следното:

В оспореното решение са обсъдени подробно изтъкнатите Ю. Ш. доводи, касаещи търсенето от нея право на закрила.

Съдът, в настоящият му състав не може да не се съгласи с аргумента, че при връщането си в страната на произход, оспорващата няма да бъде подложена на преследване, основани на някое от обстоятелствата, посочени в чл. 8 от ЗУБ.

При проведеното интервю и впоследствие пред съда, Ю. Ш. не посочи, да е била преследвана в държавата И., заради своите пол, раса, религия, етническа принадлежност или политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Жалбоподателката твърди, че не е имала проблеми с официалните власти, не е била арестувана, подлагана на насилие или заплахи.

Твърденията за лошо отношение към нея и към децата, от страна на учители и колеги, заради руския ѝ произход не могат да бъдат приети като доказателства за актове на преследване, на основание етнически белег.

От събраните доказателства и от устните твърдия на жалбоподателката се установява, че в И. тя е пристигнала доброволно, била е приета и е получила израелско гражданство, т.е. същата се ползва в еднаква степен от правата, с които се ползват и други израелски граждани.

Съдът не кредитира твърденията ѝ, че е била уволнена, заради руския си произход. Самата жалбоподателка заявява, че е напуснала, защото клиент на фирмата, в която е работила не е бил доволен от работата ѝ, а впоследствие заявява, че няколко месеца след пристигането си България, се е върнала в И., за да напусне работа.

Не е без значение и обстоятелството, че Ю. Ш. не е подала молба за закрила незабавно или във възможно най-кратки разумни срокове, след влизането си на територията на страната, както е предвидено в чл. 6, пар. 2 от Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила. В обясненията си тя посочва, че е знаела, че има право на престой за три месеца в България, след което е потърсила адвокати, които са я посъветвали да подаде молба за закрила. Това обстоятелство насочва към извода, че мотив за подаване на молбата за закрила, е не страхът от преследване или възможността да бъде подложена нечовешко или унижително отношение в страната ѝ на произход, а желанието да уреди и удължи престоя си. Предприетите от нея действия по подаването на молба за закрила, след като е станало ясно, че няма как престоят ѝ в страната да бъде удължен, показват, че целта на Ш. е да остане в България, желаейки да получи статут на бежанец, без да са налице основания за това.

Изложеното мотивира съдът да приеме, че по отношение на оспорващата не са налице предпоставките по чл. 8 от ЗУБ.

По отношение на отказа за предоставяне на хуманитарен статут, съдът след обсъждане на

събраните в хода на административното и съдебното производство доказателства, намира следното.

Предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут са дефинитивно изброени в чл. 9, ал. 1, т. 1-3 от ЗУБ и чл. 15, т. а-в от Директива 2011/95/ЕС на Европейския Парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила.

За да се установи наличието на тези предпоставки е необходимо да бъде събрана и обсъдена надеждна информация за страната на произход на търсещия закрила.

Съдът намира, че отразената информация, в представената и приета, като доказателство по делото справка, изготвена от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ на базата на насоките на Агенцията за убежището на Европейския съюз (АУЕС), не се установява наличие на въоръжен конфликт в тази страна, достигащ граници, представляващи заплаха за живота и здравето на цивилното население.

Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от Директива 2011/95/ЕС, по отношение на лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело C-465/07, член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Понастоящем с член 40 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета, Директива 2004/83/ЕО е отменена, но текстът на член 15 от последната е преповторен в текста на член 15 от Директива 2011/95/ЕС, поради което и тълкуването, дадено с Решение от 17.02.2009 г. по дело № C-465/2007 г. на Съда на Европейския съюз, е запазило своето значение.

В конкретния случай, от приетите по делото доказателства не се установява, че към настоящия момент на територията на И., да е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт, пораждащ тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие.

Вярно е, че обстановката в И. в момента е усложнена, особено след нападението на Х. през 2023 г. и конфликтите с Х. и И. през 2024 г. и 2025 г. Има многобройни информации за продължаващи спорадично опити от страна на проирански групировки, йеменски бунтовници и други екстремисти да извършват нападения с дроневи или ракети срещу израелски военни и цивилни обекти. Няма данни при тези атаки да са пострадали

цивилни или да са нанесени тежки разрушения по гражданската инфраструктура.

От друга страна, са налице данни за започването на мирен процес по урегулирането на конфликта между И. и палестинската групировка Х., който позволява населението на ивицата Газа да получи възможност за справяне с тежката хуманитарна ситуация и постепенно възстановяване на разрушените частни домове и обществени сгради.

Направеният анализ на установените факти, мотивира съда да приеме, че в страната на произход на жалбоподателката има условия за безопасен и нормален живот, а причините за напускането на И. са с генезис, изключващ предоставянето на хуманитарен статут по смисъла на ЗУБ.

По изложените съображения съдът намира, че жалбата следва да бъде отхвърлена в цялост.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ю. Ш., гражданка на И. срещу Решение № 5306/29.10.2025 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което на молбата чужденеца, за предоставяне на международна закрила е отхвърлена.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на Република България.